

„Daj nám väčšiu vieru...“

Sobáš, uzatváranie manželstva je vzácná chvíľa. Mladí manželja sa pritom tešia a rodičia neraz plačú... Možno preto, že jedni získavajú, iní strácajú, ale zdá sa, že hlavná pointa je v niečom inom. V manželskom vzťahu ide o dôveru, o spoľahnutie sa, o istotu, alebo inými slovami povedané ide o to, že svoj život ako muž, alebo ako žena zverujem so všetkým čo som a čo mám do rúk iného človeka. Niektu moju dôveru a s ňou spojené očakávania naplní a taký vzťah je skutočne šťastný. Ale môže byť i taký, kto nesplní moje očakávania, nenaplní dôveru do tej miery ako som to od neho čakal a taký vzťah je už menej šťastný. Najhoršie to ale je, keď niekto sklame na celej čiare, keď sklame dôveru, ktorú som v neho skladal a nesplní nič z toho, čo sa čakalo. Vtedy je takýto vzťah nešťastím a končí rozlukou, alebo rozchodom. Takto je to medzi nami ľuďmi a vedie nás to k myšlienke, že od toho aký som ja, hodný dôvery, ako sa možno na mňa spoľahnúť, závisí šťastie nielen moje ale i toho druhého a ďalších. Pýtame sa preto seba: „Nesklamem a naplním to, čo sa odo mňa očakáva“, alebo sa pýtame vzhľadom na niekoho iného „Nesklame? Je možné mu dôverovať?“ V tomto duchu môžeme povedať, že manželstvo je vždy určitý risk a miera môjho riskovania závisí od môjho presvedčenia postaveného na mojej osobnej skúsenosti, že ten, a kým uzatváram vzťah na celý život je skutočne dobrý človek a mojej dôvery hodný. Absolútnu istotu o tomto si však nikto nedokáže vytvoriť ani vzhľadom na seba ani na iného, a preto sa spoliehame na Božiu pomoc a silu hovoriac: „Tak mi Pán Boh pomáhaj! S pomocou Božou to dokážem.“

Podobný vzťah ako je manželstvo je náš, alebo môj osobný vzťah k Bohu. Aj v tomto prípade svoj život zverujem do Jeho rúk, i v tomto prípade sa mu odovzdávam s tým čo som a čo mám a to ešte vo väčšej a hlbšej miere než ako je to medzi nami ľuďmi. Lenže pri Pánu Bohu môžeme počítať a hovoriť o absolútnej dôvere. Boh nikoho nikdy nesklamal a nesklame a vždy splnil a splní to, čo sľúbil. Je absolútne dôveryhodný a možno sa vždy na neho s istotou spoľahnúť. Napokon nám o tom hovoria celé dejiny Starého i Nového zákona. Hovorí nám o tom aj Vzkriesenie nášho Pána. Vzkriesenie z mŕtvych je najsilnejší dôkaz, že Bohu možno veriť a že On i vtedy, keď človek zomiera mu dáva nový začiatok bez konca.

Keď počujeme učeníkov ako hovoria slová: „Daj nám Pane väčšiu vieru!“ či nejde o toto: „daj nám, Pane silu nepochybovať o tvojej moci, láske i dobrote, práve teraz keď sme v skúškach, vysmievaní, unavení, vyčerpaní, znechutení...“?

Ale je tu ešte jedna vec, ktorú je hodno si všimnúť. Keď máme korunu, chceme mať dve, keď máme týždeň dovolenky, chceme mať dva a podobne. A neraz je to tak i v našich vzťahoch, i v tých v manželstve. Sebecký človek hľadiaci na seba túži po tom, aby mal to, čo si zapraje. Prirodzene očakáva, že ten druhý mu bude

spĺňať všetky jeho priania a očakávania a je pri tom schopný žiadať si i to, čo ľudovo nazývame: „modré z neba“. Lenže všetko má svoju mieru. A to platí aj tu. „Nejde to môj milý, moja drahá, nemám toľko času, toľko možností, toľko dovolenky, alebo nemáme toľko peňazí atď...“ – povie sa, nuž a čo nastáva potom? Pochopenie alebo sklamanie, či urazenie sa, alebo tichá trucovitá domácnosť...? Veru, nie všetko, čo si zaprajeme nám ten druhý môže a má vždy splniť. A neraz robíme túto chybu, lebo sme nemierni nároční, nespokojní a vnášame tak nepokoj a napätie do našich vzťahov. Kvôli čomu? Kvôli nášmu egoizmu, sebecktvu, či ješitnosti...

Aj v tomto obraze platí tak, ako je medzi ľuďmi aj vo vzťahu k Bohu. Vieme a veríme, že Boh nám splní všetky priania, ale my, by sme ich chceli hneď a teraz, ba ešte čo?! Bez príspenia, bez námahy, bez našej zásluhy. A keď nám Dobrý Boh nedá hneď a všetko to, čo chceme vieme sa poriadne uraziť, nahnevať a skoncovať s modlitbou i so všetkým. Boh nám ale sľúbil, že nám všetko dá, ale nemusí to byť hneď a v plnej miere a tiež očakáva i našu námahu, snahu o to, aby sme si jeho dary aj zaslúžili a vážili. Ale treba i to vedieť, že tu na zemi nám dobrý Boh nemôže dať úplne všetko, to je prirodzené. Tak sme si to totiž vybrali už v Raji. Chceli sme poznať nielen dobro ale i zlo. Priniesli sme zlo na zem a tak Boh musel zavrieť raj. Ale to dobro, ktorým sme pritom pohrdli a ktoré nám stratený raj vzal, nám Boh dáva v nádeji, že ho raz opäť budeme mať. Nemôžeme preto prirodzene chcieť úplnú blaženosť, dokonalejší raj, dokonalosť a bezchybnosť, lebo to je len v prirodzenosti Neba a večnej blaženosti v Božej blízkosti. Tak môže byť len v Nebi, ale nie na zemi. Musíme si jednoducho povedať, že túto cestičku na vrchol, do Neba, musíme prejsť v podmienkach sveta a života, ktorým sme si my vybrali a ovplyvňujeme ho – v podmienkach sveta, kde je dobro so zlom, bolesť a utrpenie, námaha ale je tu i láska, šťastie, radosť, pokoj i odpočinok..., ale neporovnateľne v menšej miere než to bude v Nebi.

V tomto našom prípade ide skôr o dôveru v Bohu Otca, že je tu s nami a vždy tu s nami bude a dá nám vždy všetko podľa toho koľko budeme potrebovať. Keď manželka hovorí manželovi, nadchnutá krásou i osožnosťou dobrého auta: „Vieš milý môj, chcela by som taký pekný luxusný Mercedes.“, a muž je s láskou odpovedá: „Milá moja, nejde to, nedá sa, nie sú peniaze, ani možnosti, ale poď, pomôžem ti rozladiť tú malú dobrú „škodovečku“, či nie je v tomto tá pekná láska. Keď sa nedá viac a lepšie, Dobrý Boh nám dá silu a pomôže nám žiť život i s ťažkosťami a krížom, aby nám raz mohol dať večný bezstarostný a bohatý život. Ponúka nám svoju pomoc a dáva nám svoju nekonečnú lásku a milosť. Nebojme sa. Lebo s ním naozaj všetko dokážeme. A On je dosť bohatý, najbohatší zo všetkých. Preto, keď povieme: „Daj nám väčšiu vieru,“ chceme povedať: „Daj nám istotu, dôkaz svojej lásky a všemohúcej prítomnosti a vedomie, že s Tebou a s Tvojou pomocou dokážem všetko čo sa odo mňa očakáva.“

Mário Orbán

Te gestientem gaudiis

*Ó, Panna, Matka, slávim
tá usmievanú radosne
a doráňanú bolestne,
odenú večne slávnostne.*

*Ó, zdravstvuj, šťastná v radosti
pri počatí, pri návšteve,
pôrode, obetovaní,
i keď ho nájdeš, šťastná Mať.*

*Ó, zdravstvuj v bóli, ktorá si
prežila v srdci trýznenie,
kríž, mdloby, trne Synáčika,
ó, Mučeníkov Kráľovná.*

*Ó, zdravstvuj v Syna
víťazstvách,
v zábleskoch Potešiteľa,
v počtách a jase kráľovstva
žiariaca slávna Kráľovná.*

*Národy, podťte, trhajte
si ruže z týchto tajomstiev
a víte vence pre dobrú
Matičku lásky prekrásnej.*

*Bud' sláva tebe, Ježišu,
zrodený z Panny Márie,
i Otcu, Duchu živnému
dneska a večne na veky. Amen.*

*Hymnus na sviatok sv. Ruženca
zda od P. Ricchiniho z r. 1757*

Vďačnosť

Robí nám problém spomenúť si, kto nám prejavil vďačnosť? Komu a za čo sme prejavili vďačnosť my? Vďačnosť je v dnešnej dobe čoraz zriedkavejšia. Priateľ psychológ tvrdí, že človek, ktorý nevie prejať vďačnosť, škodí svojmu zdravému duchovnému životu. Vraj nie je na škodu pri spytovaní svedomia prehodnotiť aj svoj postoj k pozitívnemu mysleniu. To je vlastne náboženské myslenie bez Božieho vyslovenia.

Pýtam sa, prečo človek ťažko preukazuje vďačnosť? Mnohí radšej odmietnu dar, pomoc, radu, než by sa mali niekomu poďakovať. Iní si prácne nadobúdajú veci, skúsenosti vlastnými silami, len aby nemuseli povedať pre nich také ponižujúce slovo „ďakujem“. Stáva sa, že niekto odmietne pomocnú ruku aj v núdzi a radšej bude nešťastný, len aby sa nemusel pred nikým pokorovať. Naopak, mnohí majú aj po rokoch nádherný pocit vďačnosti.

Jednu milú spomienku na prejav vďačnosti mám z čias svojej kňazskej formácie v seminári. Viackrát sa stalo, že aj v noci prišla sanitka a nás študentov teológie - darcov krvi - odviezla do nemocnice. Nikdy sme sa nepýtali komu a prečo dávame krv. Raz istá žena, matka potrebovala väčšie množstvo krvi, aby sa jej po rokoch manželstva narodilo zdravé dieťa. O rok nás rektor zavolať do jedálne, kde stál manželský pár v náručí s dieťaťom, ktoré sa učilo chodiť. Nik z nás ich nepoznal. Slova sa ujal muž, predstavil sa a vec vysvetlil. Prišli sa poďakovať za to, že sú zdraví a majú pekného

chlapčeka a zároveň nás darcov pozvať na krst. Boli neveriaci, ale náš skutok ich privedol k uvažovaniu o Bohu. Muž povedal: „Boh cez vás chcel, aby sme mu boli vďační.“

Stará ruská rozprávka hovorí o tom, ako Pán v nebi predstavoval čnosti. Niektoré sa už navzájom poznali zo zeme. Nakoniec predstavil navzájom dobrotu a vďačnosť. Obe sa na seba pozreli a boli prekvapené, že sa ešte nestretli.

Vďačnosť je úžasná a obohacujúca. Vždy sa však zanedbávala, prehliadala a podceňovala. Aj Ježiš nám ju pripomína. Schopnosť byť vďačný je prednosť človeka. Chceme sa azda dať predbehnúť pudmi zvierat či vtákov, ktoré vedia prejať vďačnosť ľuďom? My predsa veríme v život večný. Naším cieľom a našou odmenou je Boh.

Lubomír Stanček

Veľká otázka

Otázka kresťanského svetonázoru je otázka ľudského svetonázoru. Je to otázka srdca v našom vzájomnom živote, otázka stupňa ľudskosti v našom politickom, sociálnom i hospodárskom konaní.

Je to otázka bázne pred človekom, otázka úcty pred ľudským životom, hocijako je malý a slabý, postihnutý a chatrný. Je to otázka bázne pred Stvoriteľom, pred zaobchádzaním so životným prostredím. Je to otázka násilia vo svete. Prečo zatínať ruky v päsť. Prečo teror. Je to otázka spravodlivosti a mieru. Prečo nechať hladovať milióny. Prečo vykorisťovať ľudí, utláčať a vraždiť ich.

Naša spoločnosť trpí ťažkým srdcovým infarktom. Patrí na stanicu intenzívnej starostlivosti. Potrebuje sérum lásky.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

Na budúcu nedeľu 21. októbra bude zbierka na misie

V našej farnosti bude Duchovná obnova vo štvrtok-Sväté Písmo, v piatok-Katechizmus, v sobotu-aktuálna téma a v nedeľu-zprejavov Sv. Otca

Sväté omše v 28. týždni cezročného obdobia

16.X. utorok

18.00 + Mária Magdaléna Mináriková

17.X. streda

18.00 na úmysel

18.X. štvrtok

18.00 + Jozef Vavrinčík, manž. Helena, rodičia a s. Magdaléna

19.X. piatok

18.00 + Anton Nápravník, manž. a synovia

20.X. sobota

15.30 sobáš so sv. omšou, Mária Cetlová a Marcel Strašífták

18.00 Anton Kordoš, manž. Pavlína a brat Rudolf

Upratovanie kostola č.d. 126 - 150

21. X. 29. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Jozef Polakovič, manž. Jozefína syn Karol

9.15 za zdravie a Božiu pomoc a prosba p. Márii Ružencovej

Liturgický kalendár

15.X. pondelok sv. Terézia od Ježiša (Avilská) panna a uč. Cirkvi
16.X. utorok sv. Hedviga, reholníčka, sv. Mária M. Alacoquová
17.X. streda sv. Ignác Antiochijský, biskup a mučeník
18.X. štvrtok sv. Lukáš evanjelista - sviatok
19.X. piatok sv. Ján de Brébeuf a Izák Joques, kňazi spol.muč.
20.X. sobota sv. Vendelín

Eucharistia je skutočne brána, ktorou sa nad zemou otvára nebo. Je lúčom slávy a nebeského Jeruzalema, ktorý preniká temnoty nášho života a vrhá svetlo na našu cestu.

Ján Pavol II.

SPOLOČENSTVO S NEBESKOU CIRKVOU

Neoddeliteľnou súčasťou eucharistickej modlitby je spomienka na nášho pápeža a biskupa, na Božiu Matku, anjelov, svätých a tiež na našich zomrelých. Možno to už roky počúvame, a ešte nám nenapadlo, či to má nejaký hlbší zmysel. A má. Spomienka na pápeža a biskupa nás uvádza do vedomia jednoty všetkých veriacich v Krista v jednej Cirkvi. Vyznanie viery v spoločenstvo svätých, ako píše súčasný pápež Benedikt XVI. ešte ako kardinál, „prostredníctvom Pánovho tela spája v jednu Cirkev všetkých roztratených po okruhu zeme“.

Keď slávime Eucharistiu, prihovárame sa tiež za tých, ktorí nás predišli, a sme s nimi spojení putom lásky. Súčasne sa tajomným spôsobom spájame s nebeskou liturgiou a pripájame sa k tým, ktorí spievajú novú pieseň (porov. Zjv 5,9-13), k nespočetnému zástupu, ktorý oslavuje Boha a ďakuje Baránkovi za svoju záchranu (porov. Zjv 7,10-12). Nejde teda len o jednotu tých, ktorí sú pri jednom stole, ale o jednotu všetkých veriacich všetkých čias. Odtiaľ nastupuje kozmická šírka ponímania Cirkvi, spoločenstvo svätých, ktoré prekračuje hranice smrti a spája všetkých, ktorí prijali jedného Ducha. Toto vedomie človeku rozširuje jeho obmedzený obzor vnímania a otvára mu plnú perspektívu života, ktorý trvá večne.

Každým slávením Eucharistie sa spájame so všetkými veriacimi na celom svete, ktorí vyznávajú rovnakú vieru, spájame sa však aj s celým nebeským Jeruzalemom a súčasne do tohto vzťahu zahŕňame aj našich zosnulých: „No vy ste sa priblížili k vrchu Sion a k mestu živého Boha, k nebeskému Jeruzalemu, k myriadám anjelov, k slávnostnému zhromaždeniu a k spoločenstvu prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebi, k Bohu, sudcovi všetkých, k duchom spravodlivých, ktorí už dosiahli dokonalosť.“ (Hebr 12,22-23)

„V Jeruzaleme kvitnú ruže aj v zime. Červená, ružová a biela na úsvite zažiaria ako sneh, keď idem skoro ráno cez záhradu do opátstva. Vracat' sa na vrch Sion vždy okúzľuje, obzvlášť milé je tam prichádzať, keď sa mnísi modlia ranné chvály. Kde na svete to môže byť upokojujúcejšie? Pred mojim oknom práve preletel dudok, sadol na figovník a rozpína k nebu svoj pestrofarebný hrebeň. Za stromom objíma mriežka rumovisko, kde apoštoli po smrti vystreli Božiu Matku, skôr ako by pannu dolu v Getsemanskej záhrade pochovali, ako si to generácie Jeruzalemčanov medzi sebou stále rozprávajú. Na utiereň do Betlehema sme sa ponáhľali pešo. Mäkké svetlo hviezd ožarovalo na pastierskych poliach ploty ostnatého drôtu. Navečer sa na Východe ligotal ako keď vrchol Olivovej hory, nad ním tyrkysové nebo, na ňom oblak, rovnako žeravý ako zem pod ním, práve tak, ako by to bolo vo výške druhej stvorenie. Žiara nanebovstúpenia. To je posledný zorný uhol, pod ktorým sa stretáme s Máriou. Tu žila. Za záhradou, kde teraz kvitnú ruže. Údajne tu aj zomrela.

V susednom dome vzdialenom štvrt' hodiny od Golgoty bola pri prvých Turícach, kde pretrpela Kristovo umučenie celkom blízko: Umučenie svojho Syna, ktorý sa pre nás krvou potil, bol bičovaný a trním korunovaný, po uliciach mesta niesol kríž, na kríži zomrel - a ktorého niesla Alžbete, v Betleheme porodila, obetovala pred chrámom a po troch dňoch ho opäť našla - keď ho s Jozefom stratila v meste. Jeruzalem je mestom ruženca. Každé slovo tu má miesto. Ani v najkrajšom meste sveta nejestvuje zjavenie Krista, o ktorom by rozprávali kamene ako v Jeruzaleme. Jeruzalem je miesto ruženca. Kto drží v ruke ruženec, spája sa s „Jeruzalemom“, takto poeticky sa zamýšľa nad tajomstvami ruženca Paul Badde. Čas ruženca je však všade a kedykoľvek. Kresťania ho brali do rúk vo veľkých nebezpečenstvách, dokázali s ním zvíťaziť nad zlom a šírili ním dobro.

Rok ruženca

Významným medzníkom pre posvätný ruženec sa stal 16. október 2002, keď pápež Ján Pavol II. na Námestí sv. Petra v Ríme vyhlásil Rok ruženca. V tento deň znova vniesol do Cirkvi umenie modliť sa. Nebola to len neslýchaná renesancia ruženca. Po storočiach dekrétom pridal k ružencu aj štvrtý cyklus a podstatne obnovil jeho štruktúru. Dovtedy bolo možné nazvať ruženec so 150-timi Zdravsmi „žaltárom ľudu“ - v porovnaní so 150-timi žalmami Starého zákona, ktoré sa po stáročia modlili mnísi a klerici. Od októbra 2002 sa ruženec vo svojej novej štvorici náhle zamierava na štyri evanjeliá. Bola to nová strhujúca orientácia, dávajúca hádanku, prečo sa na to neprišlo už skôr. Až teraz sa javí ruženec konečne kompletný a úplný.

Keď pápež Ján Pavol II., v Pompejach, najväčšej mariánskej svätyni v Taliansku, slávnostne zakončoval Rok ruženca, bol šťastný a uvoľnený. Pred baziliku mohli

prísť dokonca aj väzni. aby sa s nástupcom Petra spoločne modlili ruženec svetla, ktorým pápež trojakému vencu pridala ešte aj strieborný jagot Jordána, kvetmi sytu zeleň Galiley, slávu reči na vrchu, svetlo vrchu Tábor a lesk Siona. Je však predovšetkým eucharistickým ružencom, ktorý nás od vôd Jordána a od premeneného vína na svadbe v Káne konečne privádza do večeradla a odtiaľ ku každému svätostánku ako k nepreskúmateľnému tajomstvu. Aby sa táto modlitba modlila striedavo s pápežom, veľká skupina mladých dostala čestné miesto vpravo od tribúny.

Čím je ruženec?

Keď napokon doviezli pápeža pred ikonu Madony, mnohí nemohli zadržat' slzy, iní dvíhali svoje tetované ruky do výšky. Starý a chorý pápež sa spočívajúc na rukách svojej Matky blažene usmieval. Potom zdvihol veniec ružencových perál a začal sa so zástupom modliť. „Čím je skutočne ruženec?“ spýtal sa v úvodnom slove. „Je kompendiom evanjelia. Vovádza nás do podstatných scén života Krista, dáva nám prakticky dýchať svoje tajomstvo. Ruženec je kráľovská cesta kontemplácie. Je cestou Márie. Kto pozná a miluje Krista viac ako ona? Je geniálnym spôsobom pozerat' sa na „Ježiša Krista očami jeho matky,“ povedal Ján Pavol II. Je teda modlitba starency akýmsi inštrumentom nazerania na Boha? Je, hovorí pápež. Je to aj najlepší „vhodný prostriedok, ako posväcovať svoj život“. Je modlitbou chvály. Skromná šnúročka z perál mení svet - a to je tajomstvo jeho sily a radosti. VILIAM JUDÁK

ČO SA DÁ A ČO SA NEDÁ KÚPIŤ?

Za peniaze si môžeš kúpiť:

postel' - ale nie spánok • knihy - ale nie múdrosť • jedlo - ale nie chuť • ozdoby - ale nie krásu • dom - ale nie domov • lieky - ale nie zdravie • prepychové veci - ale nie vkus • zábavu - ale nie šťastie • spoločnosť - ale nie priateľov • lichôtky - ale nie rešpekt...

Peniaze sú vec, ktorú môžete použiť ako univerzálny pas, s ktorým sa dostanete všade okrem neba a môžete si za ne zadovážiť všetko, okrem šťastia.

— The Wall Street Journal

Luigi Beltrame a Maria Quattrocchiovcí 21.október

Spoznali sa na štúdiách a z ich manželstva sa narodili štyri deti. Okrem starostlivosti o rodinu a práce v zamestnaní si našli čas aj na apoštolát a aktívnu činnosť v katolíckych spoločenstvách. Na prvý pohľad nebol ich život ničím výnimočný. A predsa sa Maria Corsiniová a Luigi Beltrame Quattrocchi stali prvými manželmi, ktorých pápež blahorečil v jeden deň. Sú dôkazom toho, že manželstvo je stav, v ktorom možno posväcovať seba, partnera, deti a okolitý svet.

Luigi Beltrame Quattrocchi sa narodil 12. januára 1880 v sicílskej Katánii. Ako desaťročný sa dostal do Ríma, kde po štúdiu na gymnáziu pokračoval na právnickej fakulte. Roku 1901 spoznal Mariu Corsiniovú, s ktorou sa po

troch rokoch zblížovania 15. marca 1905 v súkromí zasnúbil. Svoje rozhodnutie o dva týždne potvrdili aj pred rodičmi. Maria, na rozdiel od Luigiho, ktorého od 9 rokov vychovávali matkini príbuzní, pochádzala z rodiny s hlbokými náboženskými základmi. Narodila sa 24. júna 1884 vo Florencii, no otcova práca nakoniec priviedla rodinu do Ríma, kde sa usadili natrvalo. Maria študovala na v dievčenskom obchodnom inštitúte pre riadenie a obchod a prejavila vzťah k literárnym vedám. Svoj vzťah s Luigim spečatila 25. novembra 1905 v Kaplnke sv. Kataríny v rímskej Bazilike Santa Maria Maggiore. Roku 1906 priviedla na svet prvého syna Filipa, ktorý sa stal rehoľným kňazom. O dva roky neskôr sa manželom narodila dcéra Stefania. Aj ona pocítila rehoľné povolanie. Ďalší syn, Cesare, narodený roku 1909, najskôr vstúpil do rehole benediktínov, neskôr odišiel k trapistom a prijal meno Paolino. Ako posledná prišla roku 1914 po veľmi ťažkom tehotenstve na svet Enrichetta.

Početná rodina si vyžadovala veľkú starostlivosť, no

Maria aj Luigi si našli čas aj na prácu v katolíckych organizáciách a spolkoch. Luigi si vybudoval skvelú právnickú kariéru, pomáhal skautom, angažoval sa v

Katolíckej akcii a rodinných hnutiach. Maria napísala niekoľko desiatok kníh a prejavovala hlboké charitatívne cítenie. Počas zemetrasenia, ktoré roku 1914 postihlo Avezano, sa starala o zranených, v časoch prvej svetovej vojny morálne a duchovne podporovala vojakov v rímskych nemocniciach. Roku 1917 vstúpila do tretieho rádu františkánov. Sprevádzala postihnutých na vlakovej púti do Lúrd.

O manželskom a rodičovskom vzťahu svedčil pre rímsku spravodajskú agentúru Zenit syn Paolino: „Nikdy by som sa nenazdal, že naši rodičia budú vyhlásení za svätých, hoci som si istý, že mali mimoriadnu duchovnosť. V našej rodine bola vždy nadprirodzená, no nie prehnane zbožná atmosféra. Rodičia nesúťažili, kto z nich bude lepší veriaci. Mama „štartovala“ z lepšej pozície, no otec bol prirodzene dobrý človek a napokon obaja dosiahli vysokú duchovnú úroveň. Každé ráno chodili na svätú omšu, a keď vychádzali z kostola, zaprial otec mame dobré ráno. Znamenalo to, že až v tejto chvíli sa pre nich skutočne začína nový deň. Ich láska sa prenášala aj na ich okolie. Pre nás deti bola výchova vo viere každodenným chlebom. Ešte dnes opatrujem obrázok Krista, ktorý mi matka dala, keď som mal desať. Nápís na ňom je pre mňa neustálou výzvou: „Pamätaj, že Krista musíš nasledovať, ak je to nevyhnutné, aj na smrť.“

KATARÍNA ŽÁKOVÁ
Snímka: archív KN

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku